

Iran

„Wat nu?“, aldus het hoofdredactioneel commentaar (RD 25-5) over de vastzittende vredesbesprekingen tussen Israël en de Palestijnen. Het is een illusie te denken dat een vredesregeling mogelijk is zolang Hamas en Hezbollah door Iran worden gesteund. Wie wel zo'n vredesregeling wil, moet zich in de eerste plaats richten op verandering in Iran. Die verandering is mogelijk, want de bevolking van Iran is woedend. Niet op Amerika en Israël, maar op de eigen leiders, die het volk onderdrukken. Die leiders zijn erg nerveus geworden, omdat ze bang zijn dat het hen niet langer zal lukken om het volk onder de duim te houden.

Het is dertig jaar geleden dat de Nationale Raad van Verzet van Iran (NCRI) werd opgericht. De in Parijs gevestigde regering in ballingschap wil van Iran een moderne democratie met gelijke rechten voor iedereen maken. De NCRI wil dit bereiken door internationale sancties en massale demonstraties en stakingen in Iran. De bevolking van Iran is daar klaar voor, maar de internationale gemeenschap kennelijk nog niet. Die geeft nog altijd meer steun aan de Iraanse leiders dan aan het Iraanse volk en het Iraanse verzet.

In het nieuwe en vrije Iran zal de regering alle steun aan Hamas en Hezbollah stoppen en aansturen op een duurzame vrede tussen Israël en de Palestijnen. Voor het zover is, moet echter nog wel eerst de grootste angst van de huidige Iraanse leiders werkelijkheid worden. Daarvoor moeten politici in het Westen een omslag in hun denken maken en het Iraanse verzet gaan steunen. Want dat gebeurt nog veel te weinig.

Albert Welleweerd